

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

Any I — Número 11 — Preu : 20 cèntims
Redacció i Administració : Consell de Cent, 201

Barcelona, dissabte, 6 de abril de 1929
Apartat de Correus núm. 925 — Teléfon 32596

—No li podem fer cap més comanda de sang; la darrera remesa podia molt.
—Doncs cregui que ha donat molt bons resultats. Es de la que va sobrar de *Ben-Hur*...

L'ESTUDIANT DE PRAGA

El film que està projectant-se actualment amb enorme èxit a París

Exclusives : IMPORTACIONES CINEMATOGRAFICAS, S. A. - Aragó, 252

En la comèdia social moltes vegades el culpable s'amaga sota la màscara de la virtut. Així, en

TRES PECADORES

última producció de la gran
POLA NEGRI

és difícil fins el final saber
quals són els que pequen.

DIMARTS QUE VE, EN

KURSAAL Y CATALUÑA :: Paramount Films, S. A.

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

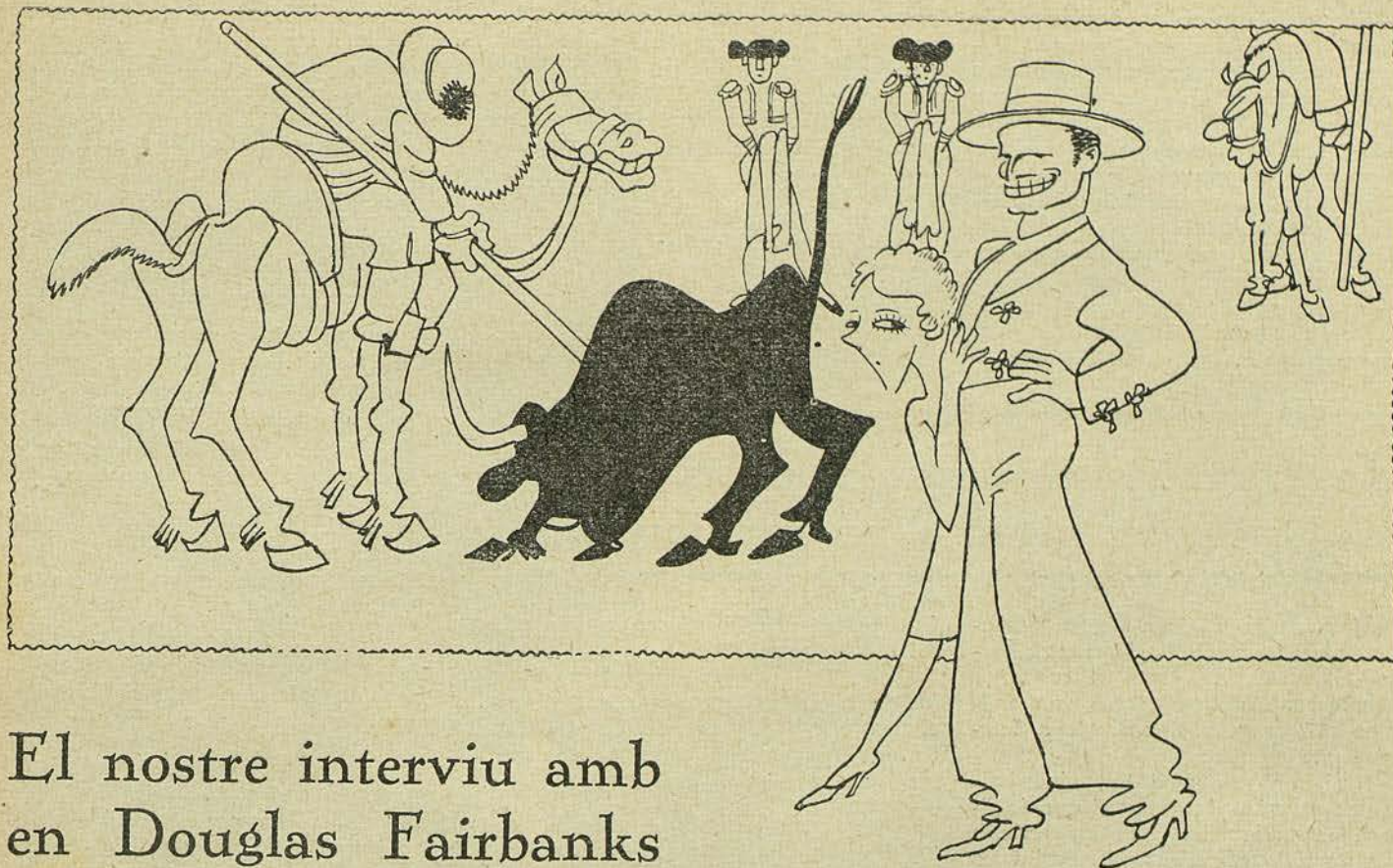
SURT TOTS ELS DISSABTES

Per als que resideixen fora de Barcelona adjuntem aquest butlletí de subscripció

En ..... que viu
al carrer de ..... núm. ...., població .....
província ....., es subscriu per un trimestre a la revista
CINÓPOLIS.

L'import de la subscripció és de 2'50 pessetes, que poden enviar-se en
segells de Correu o per Gir Postal.

Redacció i Administració : Consell de Cent, 201 - BARCELONA

El nostre entreviu amb en Douglas Fairbanks

Acabàvem de penjar l'automàtic, després d'haver parlat amb un lector que havia trucat per preguntar-nos quina hora era, i altra vegada el timbre va repicar amb insistència:

—Digui.

—*Hola, compare! Zoy er Cinopolitano Chico! Póngaze uzia en camino irzo fazto, que ahi está er Douglaz eze y la Pikajuerte bebiendo manzanilla y enguyendo arcapárraz, y usiédez pueden jacerle una entreviuda pa chuparse lo dedo.*

Llamp! Era qüestió de no perdre un moment! L'ocasió la pinten calba abans d'usar el petroli «Gal». Era qüestió d'obrar ràpidament. Vàrem consultar 'a guia per veure a quina hora sortia l'expres. (Nosaltres no mirem mai l'hora que surt, sinó l'hora que arriba.) Arribava quinze dies després!

Calia, doncs, emprar un altre mitjà de locomoció. La bicicleta no ens convenia, perquè no sabem aguantar l'equilibri. El tricicle és poc elegant. La tartana és passada de moda... Per fi vàrem decidir-nos pel patinet, que com a mitjà de locomoció de tracció animal a peu coix, és el menys exposat.

***

A primers de maig vàrem arribar a Sevilla. Ja havia passat la Setmana Santa i el poble estava calmat. Els homes anaven amb hongo i americana i només hi havia barrets cordovesos a les escapates dels barretaires, i encara portaven el preu en lliures esterlines. En trencar una cantonada, però, ens sorprengué un espectacle encoratjador. Un home elegantment vestit amb jaqueta curta, pantaló bombat i barret ample, fent braçet amb una dona embolcallada amb un mantón de Manila i el cap guarnit de clavells, avençaven pel mig del carrer,

seguits d'un estol de mainada. L'home, de tant en tant es deturava i cantava una saeta:

«Virgensita de mi arma!
Ay!

En las astas de un cornúpeto
he cargado mis entrañas,
y tengo er vientre ligero
como si hubiera tomado
er agua de Carabaña.»

La dona esperava que l'home acabés i tot seguit començava ella:

«Virgen de la Macarena!
Ay!

To es pena y sufrimiento,
llanto y desesperación;
yo tengo un presentimiento
clavado en er corasón.
Si no me lo arrancas!
Si no me lo arrancas!
Me bebo la manzanilla
de toa la poblasió.»

La cridòria de la mainada ens privà de sentir res més i l'home i la dona es perderen per una cantonada.

***

La nostra sorpresa en trobar-nos l'endemà a la Venta de los Pajaritos Fritos, amb què en Douglas i la Mary eren els cantadors de saetas del dia abans, no tingué límits.

—Nosaltres som així—ens digué en Douglas, mentre rosegava uns percebes

amb molsa i tot—. Estem de llei seca fins a la punta del gratacels humà, o sigui la closca. La llei seca i el ciment armat ens aclaparen. Per això, quan podem fer una escapada al país de l'alegria, el cor se'ns eixampla.

La veu d'una cantadora es va sentir:

«Junto a la tapa der féretro
no me vengas a yorar;
no soy Lázaro, mi vida,
pa poder resucitar!»

—En aquest país hom s'oblida del viure agitat d'Hollywood. Per això, tan bon punt vàrem haver enllestit «La máscara de hierro», vaig dir a la Mary que fes els mundos i cap a Sevilla falta gent. Visca l'alegria i el jolgorio!

La veu de la cantadora es deixà sentir novament:

«Maresita de mi arma,
sin ti no podré vivir;
hoy te has ido ar otro mundo
y yo no podré subir.»

—En Charlot també volia venir. Però com que aquest rediable de xicot sap quan comença una pel·lícula, però no sap mai quan l'acabarà, el vàrem deixar a Hollywood repassant i corregint les proves d'«Els llums de la ciutat». Pitjor per ell. I no cregui que en Charlie està tan ensopit que una mica d'alegria no li aniria malament.

Aquesta vegada fou la veu d'un cantador la que ens interrompé:

«Aaaaay! Aaaaay! Aaaaay!
Tengo er corasón partío
por una mala mirada,
pues mi mujer era bizca
pero lo disimulaba.
Perdisión!
Qué haré con una rendija
en mitá der corasón?»

Aquest número ha passat
per la Censura

—El meu viatge no és simplement de turista. També és viatge d'estudis. Observo, anoto i apunto, car tinc unes quantes pel·lícules de costums mexicans en projecte. La pròxima pel·lícula penso fer-la posant una *saeta* a cada rètol com varen fer els germans Quintero amb «Cancionera». Si em decidia a fer-la, llogaria a la Dolors del Río.

Després d'una pausa, en Douglas em digué amablement:

—Miri, jove, si em vol creure a mi, deixi córrer l'interviú i disfruti. Aquí hi hem vingut a divertir-nos.—I picant de

mans, va ordenar al seu cantador: *Anda, niño! Lombricita de Triana! Gorjea!*

I el Lombricita de Triana es va engegar amb unes malaguenyes que feien venir les llàgrimes als ulls.

«Mis cuatro hijos s'han muerto y mi esposa ha sucumbió, yo voy a suicidarme pa no morir de hastío. Qué me importa ya la vía después de lo que he sufrido.»

BIROSTA

Les notícies cinematogràfiques, o els pèls del bigoti d'en Menjou

Sovint sentim a dir a alguna senyoreta d'aire desinvolta, llavis encesos, revista cinematogràfica sota el braç, tot conversant animadament amb una amiga no menys gentil i aspirant a fotogràfica que aquella:

—Nuri, t'ho dic amb tota sinceritat, sóc una apassionada de tot el que és cinema, m'embadaleixo fullejant revistes cinematogràfiques, m'engresco llegint les biografies d'«estrelles» de prestigi; però, en canvi, em sulfura i m'ataca la «permanent» la lectura d'una sola ràtlla de la secció d'*Ecos y noticias cinematográficas* de tots els diaris. Quan llegeixo, per exemple, que en Lon Chaney s'entreté pescant anguiles per a donar-les a un lleó borni que va trobar-se un vespre sota el llit, o bé que la Greta Garbo banya els gossos amb aigua de Colònia i els fa passejar per les avingudes més luxoses dels estudis cinematogràfics lluint uns meravellosos collarets de perles fetes «pescar» exclusivament amb aquest fi, no puc menys que indignar-me i maleir les agències de publicitat cinematogràfica. Perquè no em negaràs, Nuri, que tot això és fantasia, pura fantasia, «suc d'estilogràfica», que diuen els anglesos. Ah!, per què no ha de publicar-se un article explicant amb tota claretat el «com» i el «què» d'aquestes empalagosos notícies?...

***

Avui, per medi d'un exemple, ens proposem satisfer la curiositat de totes aquestes gentils senyoretetes «explicant» amb tota la «claretat» que ens sigui possible el motiu de certes notícies cinematogràfiques, tanmateix massa sensacionals.

«En Menjou, en certa ocasió, hagué d'anar a una popular vila francesa per a filmar unes escenes. En arribar a l'estació del poblet en qüestió, un grup de gentils damiselles, en nom de tot el poble, varen oferir-li un magnífic ram de roses i acabaren sollicitant-li es deixés tallar un pèl del seu popularíssim bigoti.

En Menjou, desitjós de demostrar a les seves admiradores que no és un home amable per a les dones fent pel·lícules, sinó que també ho és en la vida íntima, va acceptar les roses i sacrificà,

fent un magnífic somriure, un dels pèls del seu bigotet.»

Doncs bé: aquesta original aventura (original, però no pas sensacional ni fantàstica) al cap de pocs dies era publicada en una gran revista parisenca de cinema, redactada en aquesta forma:

«La setmana passada, el simpàtic actor Adolphe Menjou, en passar per l'estació del poblet de X., tingué l'acudit de treure el cap per la finestreta del vagó i vuit admiradores, amb una llestesa digna de tot elogi, varen «liquidar-li» vuit pèls del seu clàssic bigoti.

«Els pèls arribaren a cotitzar-se a 2,000 francs cada un.»

Uns dies més tard, una acreditadíssima revista de cinema editada a Nova York traduïa (?) la notícia de la següent manera:

«Es diu que el darrer viatge que féu Menjou al poblet de X., on actualment filma una pel·lícula, fou de resultats catastròfics. El simpàtic galant de la pantalla fou atropellat, en arribar a l'estació, per cinquanta admiradores que se

LYA DE PUTTI

li llençaren follament al damunt arrencant-li, tot i els crits de dolor que exhalava, amb unes estrides indignes, tots els pèls del seu bigoti pulcríssim i elegant.

«Quants pèls varen arrencar-se a Menjou?»

«La setmana vinent publicarem les bases d'aquest concurs interessantíssim, al qual destinarem 15,000 dòlars per a premis.

«Compreu la nostra edició pròxima!!»

Al cap de poques hores d'apareguda aquesta notícia, una important agència es cuidava de retransmetre-la a un diari barceloní amb aquestes paraules:

«Els pèls del bigoti del conegut actor de cinema Adolphe Menjou han desaparegut misteriosament.

«La policia de Nova York ha promès encarregar-se de l'assumpte.

Entretant, Menjou estarà tres mesos sense filmar.

Agència Raskett.»

I no cal dir amb quin excés d'imaginació la notícia seguí donant la volta al món!

***

Senyoreta d'aire desinvolta, llavis de carmí, revista cinematogràfica sota el braç: quan llegeixi la secció de notícies cinematogràfiques no es sulfuri ni contrarietat. Limiti's a dedicar un somriure a la inventiva periodística, a la imaginació desenfrenada, i no s'hi encaparrari.

Pensi amb els pèls del bigoti d'en Menjou i sàpiga aplicar l'exemple.

MR. SAXOFON

DES DEL GALLINER

El senyor que crida sol

Aquest senyor que crida sol, és el que fa aquell crit que se sent en un moment de silenci i que fa tanta angúnia.

Hem arribat a saber que aquest senyor és sempre el mateix.

Es un senyor bru, amb lentes, trajo fosc i que pateix dels nervis.

L'altre dia, quan a l'«Excelsior» projectaven *Injusta acusación*, nosaltres hi érem pelats de fred i avorrits.

Tothom callava. De cop, a en Mc. Dermoth se li acut acusar en Milton Sills d'un robament de brillants del qual ell n'era l'autor. L'emoió que té pres al «respectable», pot mastegar-se. Ningú no diu res. Però de prop nostre surt una veu enèrgica:

—Apa, indecent!

I dirigint-se a mi, que l'he mirat esverat, em diu:

—Quina poca vergonya, eh?

Li hem dit que *bueno* i hem gaudit de la joia dels grans descobridors.

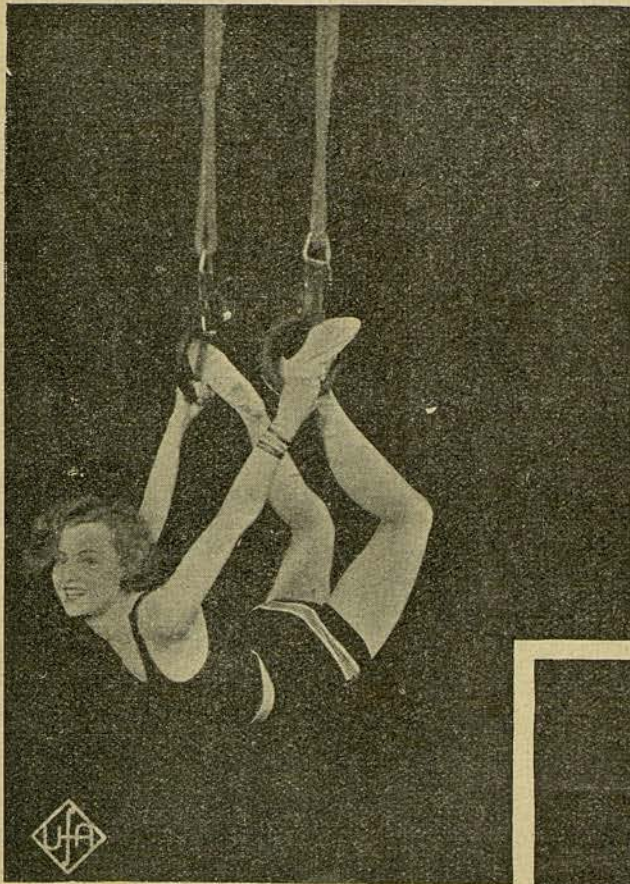
Ja sabem qui és! Ja sabem qui és el senyor que crida sol.

Es un senyor de mitja edat, amb lentes, trajo fosc i que seu tots els dilluns i divendres a l'«Excelsior», en una butaca de *barandilla*, a l'esquerra i prop de la pantalla.

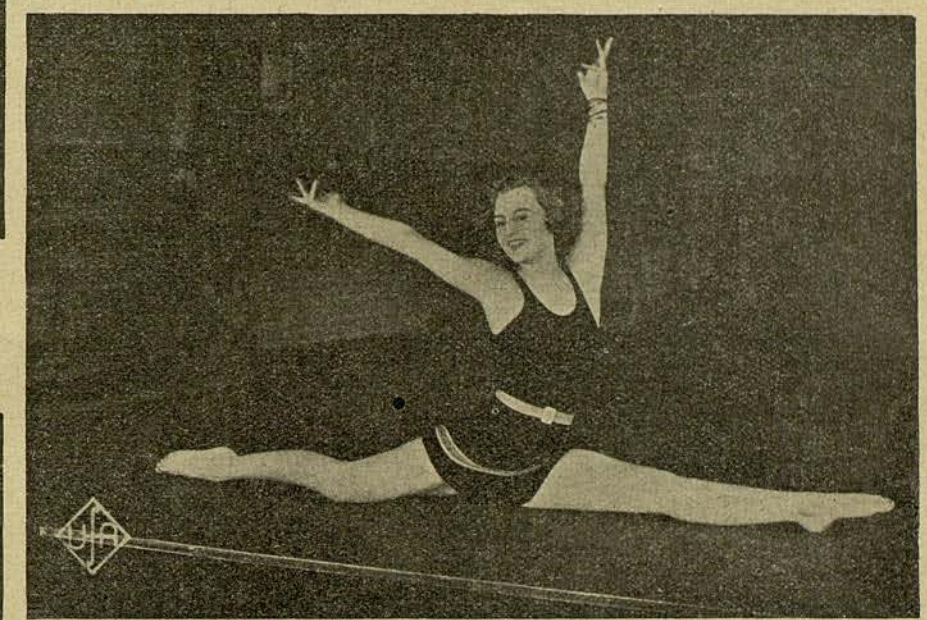
Quan sentim aquell crit esglaiador, ja sabem de què va.

EL TRINXERAIRE POETA

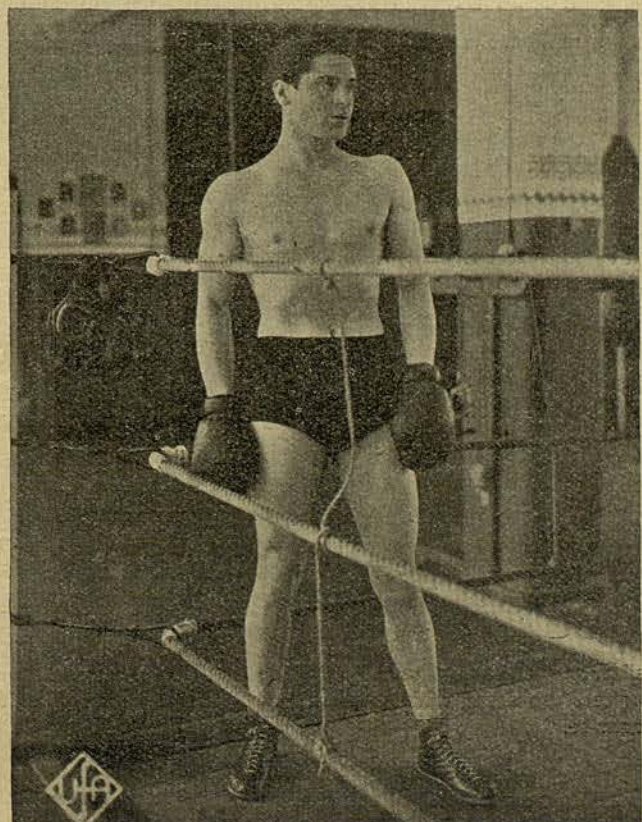
ELS ARTISTES ALEMANYYS FAN GIMNAS

Anelles, puching-ball i aviació

Paralel·les i boxa decorativa

Coses que, malauradament, persisteixen

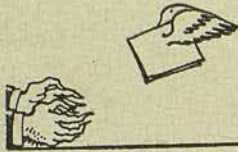
Aquells dolents que sempre desitgen la primera actriu i mai no arriben a poder-s'hi casar.

Aquelles noies maques que prenen un bany, i, per més moviments que facin, la banyera els arriba sempre just a ratlla d'escot.

Fins que no som a la darrera escena el traïdor serà sempre ben vist i el bo menyspreat.

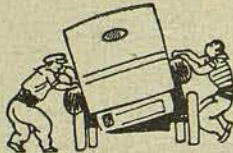
Aquella lletra tan important que es perd amb tanta facilitat i que sempre la troba el traïdor.

Aquelles pintures tan bunyol que fan els artistes sublims.

Quan dos enamorats es besen claudes-tinament, són sempre sorpresos pel que més interessava no ésser vistos.

Aquell auto que condueix els enamora-tats i que els sacsegen tant per fer veure que el cotxe corre.

Aquells criats de milionari que fan l'ase d'una manera desafortada.

Les bèsties que resulten ésser sempre més intel·ligents que les persones.

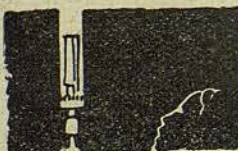
Quan en un bosc a una damisella se li desboca el cavall, sempre la salva un jove molt ric.

Aquella escassetat de mitges fortunes: els protagonistes, o són riquíssims, o viuen en la misèria.

Aquelles llàgrimes que rodolen abundants cara avall, sense que la interes-sada prengui la natural precaució d'eixu-gar-se.

Aquells llums que quan algú els encén tarden una estona a il·luminar l'habitació.

Aquelles noies que ballen en *music-halls* i cabarets, sense deixar d'ésser mai els més exemplars models de virtut.

No hi ha mai cap protagonista que viatgi i les seves maletes donin la sensació d'haver-hi alguna cosa dintre.

Aquell tret mortal que no surt mai de l'arma que el bo està manipulant obligat a defensar-se.

Quan surt un vaixell, sempre hi ha d'haver una rebel·lió de tripulants.

En les catàstrofes moren sempre tots els personatges, menys els protagonistes.

UN EXTRA

Per les terres del film

LA «FURIA PARLANT»

Ja ha començat a sentir-se a Hollywood la desfavorable influència de les pel·lícules parlades, i diem desfavorable pel següent:

El cinema americà estava, fa pocs anys, amanerat, quasi podríem dir atrofiat... Els Russell, els Douglas, els Barrymore, els Tom Mix, els Chaney, com actors; les Gish, les Talmadge, les Pickford, les Swanson, les Murray, com actrius; els Fred Niblo, els Cecil B. de Mille, els Rex Ingram, com a directors, ja no interessaven. Faltava saba nova, que influenciés els antics i els posés al nivell de les produccions que s'iniciaven a Europa...

I va començar l'emigració. Artistes i dirigents en sa major part es varen traslladar a Hollywood i la seva presència no va ésser inútil. Les pel·lícules americanes, amb els millors artistes i directors, van recuperar tot seguit el terreny perdut, mentre els europeus, amb les escorrialles dels seus elencos, es defensen com poden.

Però ve el cine parlant i de cop i volta converteix l'art mut en art declamatori.

Què han de fer els artistes europeus que no saben l'anglès a la perfecció?

En arribar la «fúria parlant», s'hauran d'acontentar a fer pel·lícules secundàries, perquè les cases productores donen ja la preferència a les enraonades?

Es lògic que no i és natural que els asos de la mímica no tolerin la superioritat d'un extra, pel sol fet de què té la veu «fotogènica», i perdonin el símil...

D'aquí ve que en Jannings, en Weidt, la Greta Garbo, la Lya de Putti, la Damita, la Vilma Banky, la Dolores del Río, la Lupe Vélez, la Raquel Torres, en Barry Norton, en Chevalier, la Bacanova, la Corda, la Mona Rico, etcètera, i per no dir tot Hollywood, han anunciat els seus desigs d'emigrar cap Europa.

I què en quedarà?

Altra vegada en Douglas, la Pickford, en Barrymore... i les pel·lícules de l'Oest.

Fem vots perquè la «fúria parlant» fracassi, del contrari les pel·lícules americanes tornaran a ésser el que eren!

MAL COSTUM

Als Estats Units, seguint el costum de la «Ufa», fan assistir ara als artistes a l'estrena dels seus films; naturalment, el públic reclama la presència d'ells a l'escenari una vegada finida la representació, i, és clar, la desillusió no pot ésser més gran.

Ja ens imaginem en Douglas o en Barrymore, amb les seves canes, saludar des del prosceni, després de fer un paper de galan jove.

I el públic no llença les cadires al cap dels actors perquè estan subjectes per rengles!

Innegablement, l'actor de cinema no pot sortir del seu món i no es pot donar a conèixer sinó tal com és en els moments de ficció, si vol evitar-se un grapat de disgustos.

UNA PERDUA SENSIBLE

El darrer esdeveniment tràgic d'Hollywood ha estat la mort d'en «Bill», el gos predilecte d'en Charlot.

L'enterrament va ésser una cosa solemnnial, assistint-hi el bo i millor del món del cinema.

El dol era presidit per en Ri-Tin-Tin...

VAMPIRISME!

En Gary Cooper, que hem vist aquests dies en *El gran combat*, amb el seu enamorament per la Fay Wray, donava molt que dir; però, pel que es veu, és voluble i ha deixat l'enigmàtica artista per la Raquel Torres, la mexicana que veurem en *Sombres blancas*.

Després de l'èxit de la Dolores del Río, la Raquel Torres i la Lupe Vélez, a la pantalla i allà on no és la pantalla, hem

de convenir que les mexicanes són les millors i més perfectes dones fatals.

I per això els americans es varen escarrassar creant el tipus de dona vampiressa!

Fent sortir a una mexicana, ja haurien acabat...

J. PÈL I KOLA

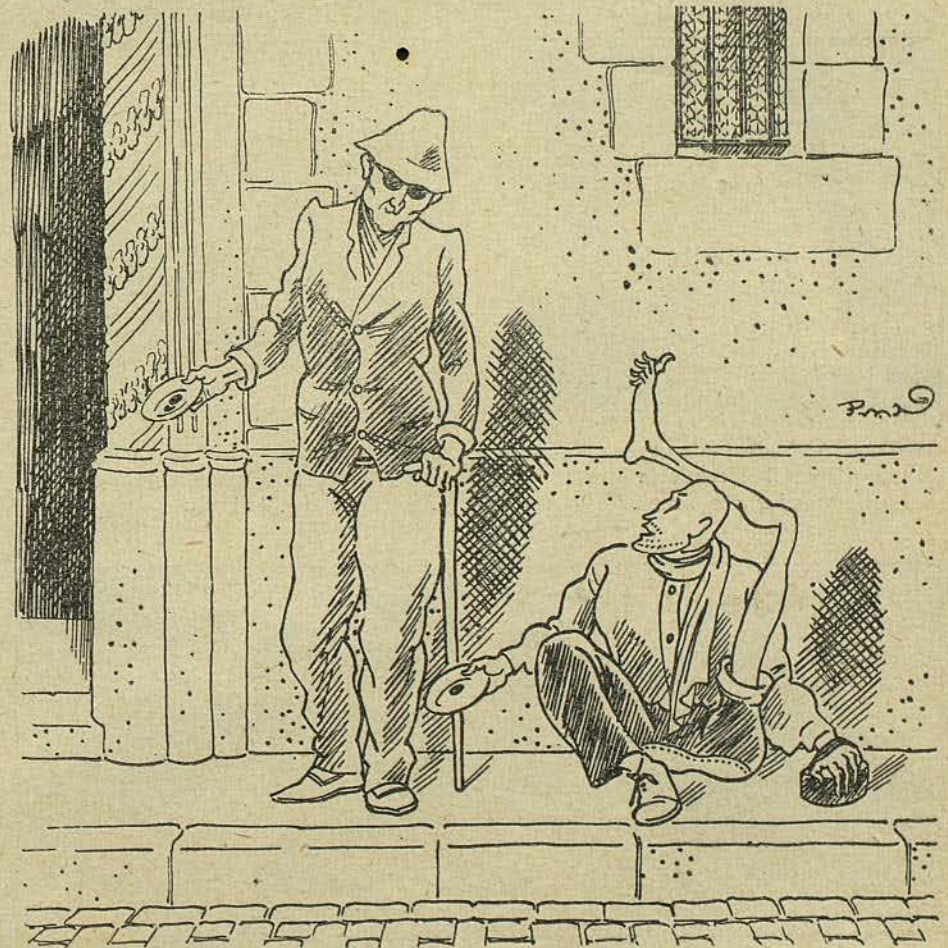
UN RETALL

Copiem de la secció de notícies cinematogràfiques de *La Vanguardia*:

«En «Ninguna otra mujer» Dolores del Río cambia de ropa trece veces, exhibiendo desde los alegres vestidos de mañana hasta los suntuosos de noche. Uno de éstos es de tela plateada y de líneas indefinidas, y aunque ricamente bordado, es encantadoramente sencillo y juvenil, pues los bordados esparcidos aquí y allí se separan hábilmente de todo diseño convencional. Con este vestido Dolores del Río lleva un inmenso abanico de plumas de avestruz que ostenta los tonos más variados, desde el rosa pálido hasta el rojo vivo de la flor llamada *American Beauty*.»

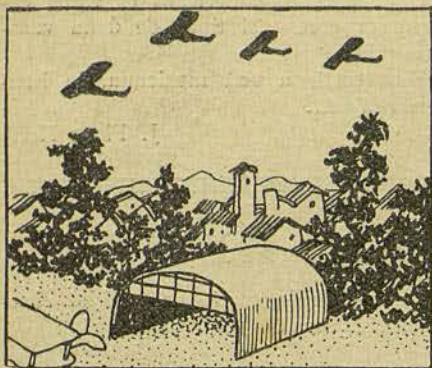
Malo, malo! Quan comencen a elogiar els vestits i el ventall de plomes d'austru, ja poden comptar que el film és una mitjanja.

Parlem per experiència, que consti.

- Com has passat aquestes festes, Esguerrat?
- Si, mira: vaig anar d'excursió. I tu, Ceguet?
- Vaig anar al cinema.

KURSAAL I CATALUNYA :: «EL GRAN COMBATE»

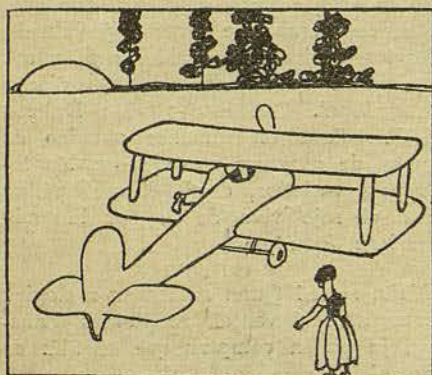
De la França, en un recó,
els aviadors anglesos
fan un camp d'aviació.

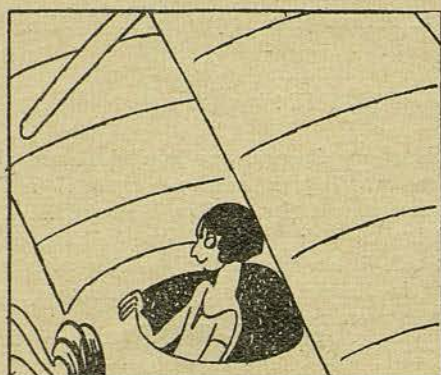
Estatjats en una masia,
la filla de la mestressa,
molt amable, els obsequia.

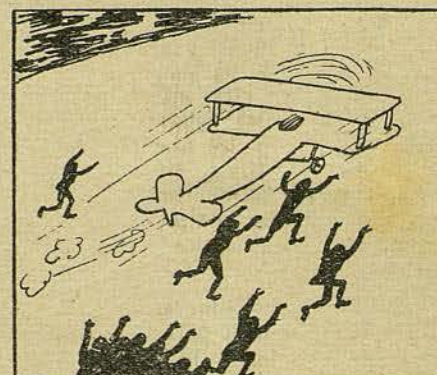
De la colla, un tal Felip,
sent, en veure Jeannine,
una mena de neguit.

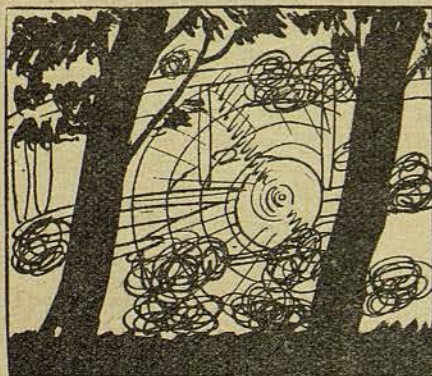
Jeannine, agosarada,
tafaneja els aparells
abans d'emprendre volada.

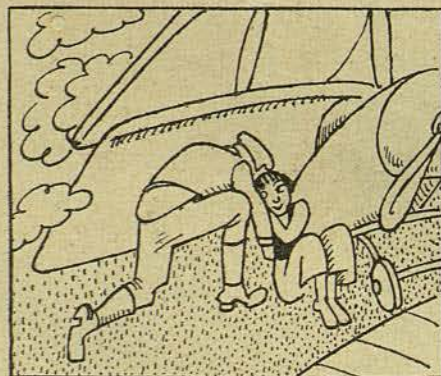
Sa curiositat sense treva,
l'obliga a enfilem-se a dalt,
i, quan hi és, se li engega

L'avió fugí com un foll
i els aviadors l'empaiten
per la plana i el rostoll.

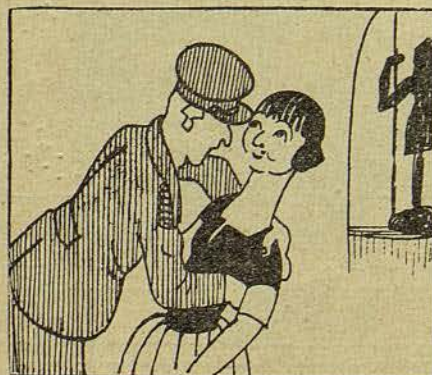
Topa amb dos arbres de ple,
tot l'aparell s'esmicola
sense quedar res sencè.

«Jeannine!», crida en Felip;
li fa un petó a cada galta,
i l'acaronia enternit.

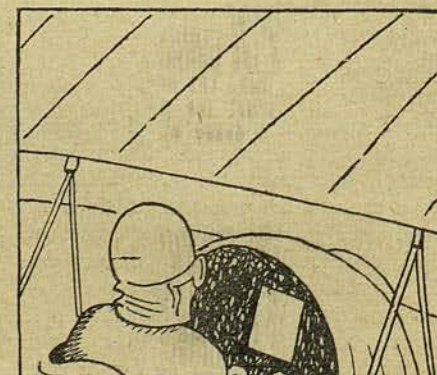
Cal sortir sense dilacions;
l'enemic ve a corre-cuita
amb més de quatre avions.

«Adéu, Jeannine!—ell li diu—
M'aprofitaré una mica,
per si no tornava viu.»

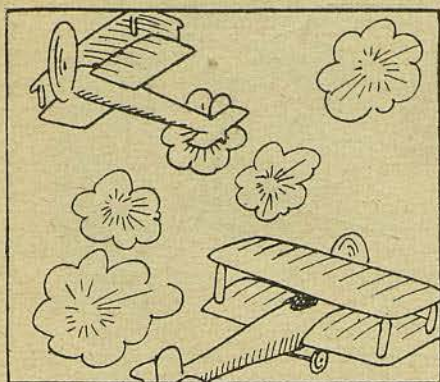
No hi valen precés ni sermons;
a trenc d'alba pren volada
l'esquadreta d'avions.

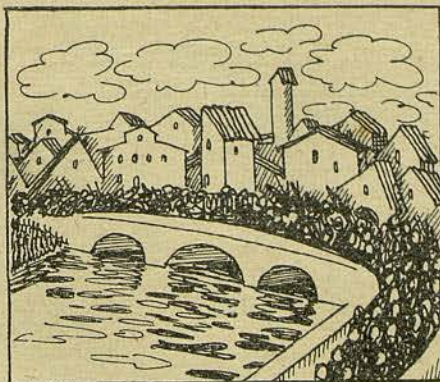
En Felip no sofreix gaire,
car volant a certa altura
fabrica castells en l'aire.

KURSAAL I CATALUNYA :: «EL GRAN COMBATE»

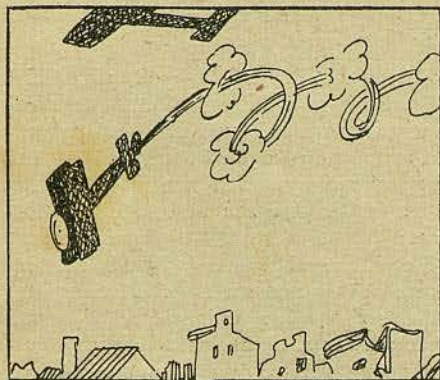
Arriba a la fi el combat, i el que toquen bé de l'ala tot seguit cau aplomat.

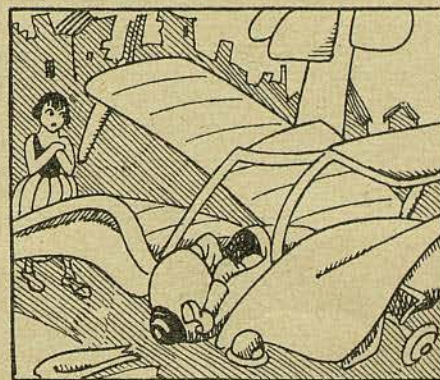
Mentrestant, al llogarret la gent fuig amb tots els trastos per salvar la pell d'un tret.

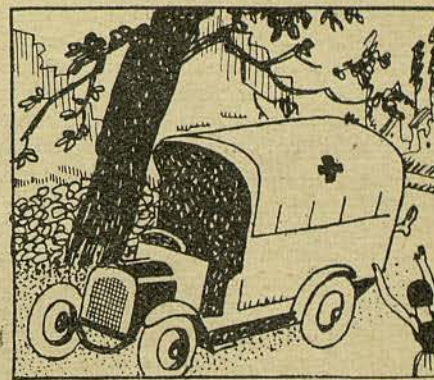
Jeannine, per si ell tornava, despista sa mare i torna a la casa abandonada.

En Filip per fi és tocat i perd, sens poder trobar-lo, el centre de gravetat.

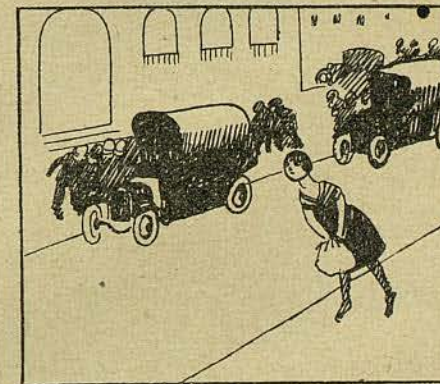
I als peus de la pobra noia s'estabella i queda així esclafat com una toia.

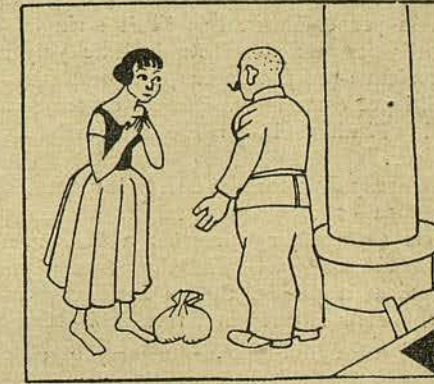
Jeannine passa ànsia pel greu estat d'en Filip i detura una ambulància.

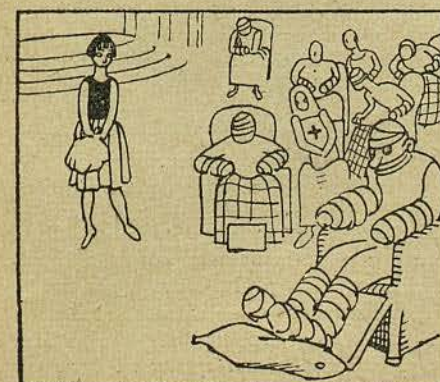
Quan l'ambulància ha partit, Jeannine li va al darrera amb el natural dalit.

A París cerca el malalt, i, com que la noia és llesta, el cerca en un hospital.

El porter, amb desconhort i amb les llàgrimes als ulls, li diu que en Filip és mort.

Jeannine, desesperada, circula fent el paper d'una vídua aficionada.

Però en Filip l'ha sentit i s'aboca a la finestra per poder-li fer un crit.

Ella el sent, hi va corrents, obre els braços, ell s'hi penja, i ells i nosaltres contents.

Seleccions Cinòpolis

LES ESTRENES DEL DILLUNS

Fèmina

HIJAS DE EVA, per Anny Ondra

Quan vàrem veure que la cosa començava d'una manera tan carrincona i ridícula, ens vàrem esverar i no hi hagué manera de fer-nos tornar a adoptar aquell posat de persona de seny que ens caracteritza (que ens caracteritza fora de casa, eh?) i que havíem escollit per a fer la nostra *rentrée* al cinema «Fèmina».

I és que de començaments com el de *Hijas de Eva* no se'n veuen cada dia. O, si no, llegeixin: Eva, amb un trajo de pell natural amb aplicacions de picada de mosquit, s'entreté penjant uns globus de paper als troncs d'un arbre. (Això passa al Paradís terrenal, segons tracten de fer-nos creure amb l'ajut d'un rètol digne d'un escriptor de la Virreina.) Com que Eva ja fa el pagès de solemnitat, es veu que Adam no va voler sortir a fer cabriolets davant de l'objectiu, car sabia per endavant que l'èxit seria d'aquells que els plomifers de lèxic vulgar en diem «que fan època», i aquest determini pot estar segur que els espectadors del «Fèmina» l'hi remerciem amb tot el cor.

Un cop Eva toca el dos de la pantalla, la cosa es comença a tornar d'aliment i els espectadors comencen a llençar el primer badall, «el badall inaugural» que en diem nosaltres. Surten *mujeres fatales*, marits amb bigotet retallat i pretensions fotogèniques que deixen a llurs mullers plorant amargament i fumant una cigarreta estirades a la *chaise-longue* de casa seva, mentre ells es diverteixen com a *indios* amb les «plomes» d'un vulgar ventall de *girl*; un pintor romàntic amb aspiracions «d'arribar molt lluny», tot i sobrar-li una infinitat de quilos de grassa; una «estrella» de *music-hall* aficionada, pel que es veu, a les joies de cul de got autèntiques i a prendre el pèl dels seus admiradors... y otras que *sentimos no recordar*.

Veritat que amb aquesta gent sembla que la cosa podria resultar distreta i fins interessant en alguna escena? Doncs, no, senyors; es veu que el director encara no en va tenir prou i que per animar-ho una miqueta li haurien calgut unes quantes camionades d'«extras», vint o trenta decorats de castells feudals, sis llacs i un exprés amb el corresponent criat negre.

L'Anny Ondra, que en *Suzy Saxofon* ens havia engrescat i convençut, en *Hi-*

jas de Eva surt simplement del pas i dóna la sensació de què no vol encaparrar-s'hi. Cosa lògica fins a cert punt, tenint en compte, com ja hem dit, que el protagonista, tot i lluir un físic d'aquells que en tenen prou amb un somriure per acaparar les simpaties de tota una sala d'espectacles amb els corresponents espectadors, posseïa un tipus d'adroguer feliç que certament no encaixava gaire per a fer aquell paper de dibuixant apas-

sionat capaç de fer qualsevol bestiesa i excusar-se a l'esquena de l'art.

I anem per l'altre!

UN TRONO POR SU HONOR, per Vera Reynolds

Una pel·lícula en la qual s'alludeixi un tron i doni la casualitat que sigui tronada, sempre és una cosa que fa gràcia i es presta a fer-ne un «xisto» dolent per amargar l'existència del vostre sastre, si és que seu al rengle del darrera.

I com que el nostre (pobret!) hi seia, vàrem passar una nit divertidíssima i les exclamacions de: «Això d'una pesseta l'entrada és baratíssim!» «Sembla estrany que per un preu tan ruïnós puguin donar totes aquestes coses!» es repetiren amb una continuïtat que fastiguejà a tothom.

L'argument, suposant que allò que vàrem veure en tenia, era inspid, llaunístic i «assassinabíctic». En arribar a una escena en què la Vera Reynolds s'abraça a un príncep que, quan a *don Juan*, no hi ha cap *Tenorio* que li pugui passar la mà per la cara, els badalls foren tan nombrosos, que l'empresa del «Fèmina» va acordar que el primer concurs que organitzarien consistiria en un campionat de badalls estil lliure.

Des de les pàgines d'aquesta primera revista humorística de cinema del món (auto-ensabonada definitiva), ens plau felicitar-los efusivament per la idea, que no dubtem obtindrà els èxits que es mereix.

MAC HASSUM RONDA

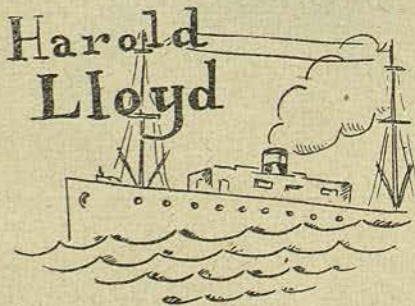
Capitol i Coliseum

LOS CABALLEROS LAS PREFIEREN RUBIAS, per Ruth Taylor i Ford Sterling

La propaganda feta al voltant d'aquesta pel·lícula inspirada en la novella de la senyoreta americana Annetta Loos, havia sobrepassat tots els casos precedents. Tot allò que deien del mig milió d'exemplars de la novella venuts a Nord-Amèrica (que és gran, Nord-Amèrica!!), i totes aquelles seleccions de rosses i més rosses per escollir la protagonista, eren per convèncer a qualsevol i deixar satisfet al més exigent. Fins i tot se n'havien fet imitacions d'aquest film i s'havia explotat el títol, com, per exemple, amb allò de *Las rubias son preferi-*

Adolf menjou

Laura La Plante

JOHN GILBERT

das, de la Claire Vindsor, i amb allò altre de «Hom les prefereix rosses» del teatre català.

Davant de tot això, la gent deia:

—Manoi, que en deu ésser de bonica i de divertida aquesta pel·lícula! Deu valer més que totes les que han fet aquest any.

I com que els plens els aconsegueix l'expectació, el «Coliseum» i el «Capitol» es varen omplir, a uns preus ben modestes, per cert.

I la pel·lícula no va convèncer. Sí, tal com ho llegeixen. La pel·lícula no arribà a interessar. Aquesta pel·lícula és bonica a estones pel treball dels artistes que hi intervenen, però l'argument en si és una perfecta animalada. Aquesta pel·lícula és una successió de betzolades sense to ni so, i de coses que succeeixen sense com va ni com costa. El títol no és justificat en cap moment de la pel·lícula. Això de què *Los caballeros las prefieren rubias*, no ens ho acabem de creure. En tot cas, el títol d'aquesta producció hauria d'ésser: *Las rubias prefieren a los caballeros*. Perquè és la protagonista la que es dedica a la busca i captura de senyors que la mantinguin i la carreguin de joies.

Des de la pàgina cinematogràfica d'un diari local, un senyor es queixava de què el públic havia quedat decepcionat perquè no havia comprès la pel·lícula. I entre altres coses, deia:

«Si tots els que anaren al cinema a veure aquesta pel·lícula haguessin llegit la novella d'Anna Loos, la pel·lícula hauria estat compresa. Ara, el públic troba algunes escenes sense coalició, inexplicables moments en què no sap per què aquella noia té aquella sort boja.»

Això, a més d'ésser una opinió completament gratuïta, es sosté en una base falsa.

La gent, la majoria de les vegades, va al cinema a veure una escenificació d'una novella per estalviar-se de llegir la novella. I des del moment que hom dona en una pel·lícula una novella, té l'obligació de donar-la, si no sencera, almenys que la gent se'n pugui fer càrrec. Tindria molta gràcia que a la gent que va

a teatre no els donessin l'obra sencera, sinó que es deixessin les tres o quatre escenes principals i que l'endemà els crítics diguessin:

—Si volen saber com s'acaba, comprin un exemplar de l'obra, que els el vendran a totes les llibreries.

A més això de què la pel·lícula que ens ocupa hauria estat compresa si abans tothom hagués llegit la novella, és bo per dir. No se sap el que hauria passat. Recordi's que ens hem trobat més d'una vegada davant de pel·lícules tretes de novel·les famoses—*Ana Karenine*, per no anar més lluny—que ningú dels que havien llegit la novella la reconeixia a través de l'escenificació de la pantalla.

En *Los caballeros las prefieren rubias*, fa la protagonista la senyora Ruth Taylor, que és una rossa que en certs moments, molt pocs, està bé. Però, a part de què la majoria de les vegades és d'una bellesa esgarrifosa, en cap moment, ni en els més superiors, no dona la impressió d'haver estat escollida entre una mala fi de rosses que, pobretes!, si no estaven a l'alçada de la seleccionada ja poden plegar i no cal que vagin a cap concurs de bellesa perquè farien un mal paper.

L'altra noia que té paper important a la pel·lícula és l'Alice White, la qual té el cabell ben negre i supera de molt a la protagonista, de tal manera, que dubtem que hi hagués cap home que des-

preciés la bruna per preferir la rossa. Es el mateix que els va passar amb la pel·lícula *Las rubias son preferidas*, que la bruna que hi sortia superava totes les rosses.

La interpretació, tant per part dels homes com de les dones, està bé. La presentació també és de les que acrediten. Amb això no hi ha res a dir. Del que protestem, és de què la pel·lícula no s'avingui amb el títol, no lligui prou amb l'argument i que hi surti gent sense cap necessitat, com, per exemple, la mare del que es casa amb Lorelei, la qual fa un trist paper i acaba emborratxant-se amb una ampolla buida, afortunadament sense que això porti conseqüències, almenys visibles en la pel·lícula.

I, per acabar, protestem encara de l'a informació rapidíssima d'un diari anglès que surt a la pel·lícula, els venedors del qual es presenten a la sortida de l'església, a l'hora d'un casament, a vendre diaris que ja porten la «foto» dels nuvis i aquests tot just en aquell instant s'acaben de casar.

***

¿Por qué mintió Mary? és una pel·lícula plena de beneiteries que volen fer riure, però no ho aconsegueixen. La revista, amb tot i tenir alguna cosa interessant, manca per complet d'actualitat, ja que, entre altres coses, hi havia «fo-

—Escolteu, bon home. Donant una propina, no podria veure les «estrelles»?

—Sí; espereu-vos una miqueta, que arriarem aquest decorat.

tos) relacionades amb l'acord Vaticà-Quirinal i altres anteriors al combat Sharkey-Stribling. El que tenia gràcia era la pel·lícula de riure, en la qual anunciaven la presentació de terribles animals domesticats, i ens ensenyaren una senyora que clapava.

CECIL B. DE L'HORT

París i Rialto

L'AMOR PUDO MAS, per Majorie Daw i Tim Mc. Coy. — AL FILO DE MEDIA NOCHE, per Conrad Nagel i Mirna Loy.

Dues cintes parentes com unes cosines germanes solterones i revellides. La primera, de pell-roges i pells blanques, i l'altra, de lladres i serenios. Però, ves quina cosa! Madures i tot, conserven un caràcter prou animat per a fer passar l'estona. Es ben cert que és més substancial una jamona sanguínia, que una polleta cloròtica.

***

Perquè els pell-roges no declarin la guerra als rostres pàl·lids, aquests els deixaran en plena possessió de llurs terrenys, bandejant-ne els caçadors que s'hi han instal·lat. Macasum Coy (que va enfarinat com un pierrot, per aguantar el títol de germà blanc), aconsegueix treu-

re'ls tots, menys els d'una colònia feréstega dirigida, regentada i amenitzada per Majorie Daw. Entre Coy i Daw hi haurà lluita d'odis desenfrenats, gentils enganys, purs desigs, passions enterbolidores, baixos i elevats sentiments, etc., però el pell-roja *pudo más* i han de fer les paus, per no rebre tots plegats.

***

Quan el senyor Díaz Alonso fa saber que una noia és educada a la moderna, encara que res no ho justifiqui, ja se sap que és capaç de les més inversemblants audàcies, i això passa amb Mirna Loy, que, perquè és més lletja que vista en un mirall combat i més inexpressiva que una girafa, els pontífexs de la reclam literària li diuen «esvelta».

Aquesta noia es fica al cap salvar el seu germà condemnat a mort per assassí. Fa amistat amb els criminals efectius, i, tot coquetejant, els vol fer cantar, però aquesta xicoteta té un defecte que sembla insignificant i per poc li desballesta tots els plans: és deixada. No tanca mai la porta de les seves habitacions, i els seus retrats de família corren sempre per damunt els mobles.

No podia ésser que Conrad Nagel fos l'assassí, ni tan sols lladregot. En efec-

POLA NEGRI

te, és un detectiu molt simpàtic, però poc viu, car, si no és ella, el pobre condemnat del silló no se n'aixeca. Sort que a darrera hora s'hauria pogut assajar aquell famós tractament per a retornar electrocutats, que en aquest cas hauria donat resultat, vist que l'executat era innocent.

Un esquadró de motos cuirassades, ametralladores de mà, trets a profusió creuant interminables en tots sentits la pantalla, fins que William Russell se la carrega i es pot desenxufar a temps el corrent del «silló».

En Nagel es conforma amb el físic de la Loy i s'ha acabat el *filo*.

***

I cal que se sàpiga que la «taquillera» del «Rialto» és un bibelot que l'empresa arrencà de la pantalla, i ara el guarda ben arcegerat dins aquella gàbia; que els músics donaren fragments musicals adequats a les situacions, i que el pianista, en un «solo», ens féu sentir un blues interpretat amb un mecanisme tan complicat i perfecte, que ens semblava tornar a sentir els Wiener i Doucet.

Bravo!

UN EXTRA

Verdaderos talleres de reparación
Muntaner, 32 : BARCELONA

MEJORA PUELA Y TACONES EN 15 MINUTOS/ 6 PTAS

Jardines, 9 : BILBAO
 El más indicado para reparar su calzado

El director.—Vatua el món! Ara no podem filmar el final de la pel·lícula! M'he deixat la lluna a la butxaca de l'americana!

No aneu mai al cinema el dia que en tingueu ganes, si no voleu perdre el temps. Deixeu-ho per l'altra setmana, puix que totes les empreses proclamen sempre que és la setmana entrant que van a donar una veritable i esperada bona superproducció.

* * *

Ens havíem fet al costum de què Pasqua, cada any, ens portava la darrera producció d'en Charlot, i aquesta vegada l'esperàvem més que mai, aclaparats com ens trobem d'una temporada d'hivern tan freda, però amb el consegüent dolor hem vist que ens calia seguir aquest calvari sense Cirineu i amb la sola esperança de què el cinema en l'Exposició ens rescabali. Que Santa Cinta, candidata a patrona del setè art, ho vulgui!

Mentrestant, ens caldrà parodiar aquella popular frase anunciadora: «Primavera sense Charlot, és primavera perduda.»

* * *

Retallem de *La Nau*, parlant de *Los caballeros las prefieren rubias*:

«Una pel·lícula que hauria d'ésser precedida, com hem dit, de la lectura de l'obra. Sense això, el públic ignora el temperament de Lorelei i ignorar el temperament de la protagonista és desco- nèixer el valor de la producció.»

Això és una d'aquelles coses que mai no les havia dit ningú, encara.

* * *

A París s'ha fundat una associació franco-japonesa de cinema. Aquests senyors es dedicaran a impressionar pel·lícules, però pel·lícules exclusivament d'avant-guarda.

Pobres parisencs, ja patiran!

* * *

La Lupe Vélez, mexicana per més senyes, i en Gary Cooper, americà, s'han promès i diu que s'estimen com dos colominets.

Si s'arriben a casar, hi haurà cada conflicte que esverarà. I el més espantós és que si hi intervenen els respectius Estats, ni el combregar hi serà a temps.

* * *

D'un interviu de propaganda amb la Clara Box:

«—¿Tiene usted novio, Clara?»

BRISA DE PRIMAVERA,
JUVENTUD...

VACACIONS!

PER LILIAN HARVEY
I HARRY HALM

UNA PEL·LÍCULA

ALS

Rialto i París

—No.

—¿Pero le gustaría tenerlo?

—¿Es que se me conoce en la cara ese deseo? Hasta ahora se lo aseguro...

—¿Acaso Charles Rogers?

—Simpatiquísimo. Pero hasta ahora, le repito que sólo pienso en él como en un novio de película.

—Es que se dice...

—¿Se dice...? Aguarde usted.

Y Clara Bow echa a correr hasta sumergirse en el mar como una ondina, poniendo término a nuestra charla de esta original manera.»

Aquells que sospiren i que el cor els fa trip-trap cada vegada que la veuen a la pantalla, que no es desanimin, que mentre hi ha vida hi ha esperança.

* * *

Farina, el negre de *La Pandilla*, ha tingut el xarampió. Amb motiu d'aquesta malaltia, diu que s'ha donat una vidassa fantàstica.

I això li ha valgut ésser envejat pel de las pecas de la seva mateixa colla, el qual acostuma a estar més de pega i per un trist xarampió no s'hi posa. La vegada que va estar malalt, va fer-ho ben fet. Va agafar la verola.

* * *

En la pel·lícula *El Príncipe Fácil*, que s'estrenarà dilluns al «Capitol» i «Coliseum», en Charles Farrell hi surt lluint un bigoti autèntic.

Degut a què a en Charles Farrell el pèl li creix a pas de tortuga, esperant que li sortís el bigoti, la filmació d'aquesta pel·lícula es va retrassar més d'un any.

Si en John Barrymore, que tan aviat apareix pelut com afaitat i en una mateixa pel·lícula apareix amb barba, amb bigoti, amb patilles, amb garrofes o tot afaitat, fos tan dur de pelar com en Farrell, la casa que el té contractat ja hauria p'egat.

* * *

Una pregunta:

A vostès no els rebenta en Ben Turpín?

A nosaltres ens xeringa i arriba a posar-nos nerviosos.

Sortosament ja comença a fer papers d'extra i va en camí de fer-se fonedís.

El dia que desapareixi totalment, hauré extirpat un rave de la pantalla.

* * *

Hi ha en projecte la filmació d'una pel·lícula d'assumpte esportiu, a base de les figures més destacades de l'esport i desenrotllada en un ambient barceloní.

Entre els interessats en aquesta producció hi figuren prestigiosos elements directius del futbol i uns quants aficionats, que no pretenen lucrar-s'hi.

Creiem sincerament que si estan encertats en seleccionar el personal, poden apuntar-se un èxit.

* * *

La Colleen Moore està a punt d'embarcar-se cap a Irlanda per filmar una pel·lícula que portarà per títol *Colleen!*

Malgrat l'afinitat de certes expressions, la pel·lícula no serà de costums valencianes.

* * *

La Bebé Daniels va perdre el seu gosset i va posar un anunci als diaris oferint una gratificació a la persona que li

portés a casa. Tan bell punt aparegué l'anunci, pel domicili de la Bebé Daniels començaren a desfilar-hi galants joves que portaven tota mena de gossets — d'aigües, bulldogs, fox terriers — i tots tenien la pretensió de parlar reservadament amb la popular estrella.

Per fi la Bebé Daniels es veié obligada a enganxar el següent rètol a la porta de casa seva:

«Cercó el meu gosset, però no necessito pretendent.»

* * *

Retallem de *Cinelandia*:

«El actor español José Crespo, cuyos méritos en la escena son bien conocidos de todo el público hispanoamericano, y quien tuvo a su cargo uno de los roles más importantes en *Venganza*, de Dolores del Río, acaba de obtener una nueva y brillante oportunidad. La casa Fox, después de una paciente selección, le ha firmado contrato a fin de que acompañe como figura principal a Lois Moran, en una próxima cinta de esa empresa. No se conoce aún el nombre de la película: dirigirá Raymond Cannon.

«Imaginamos que esta noticia será recibida con agrado. José Crespo es un actor de méritos indiscutibles, y posiblemente podrá llegar a ser en la pantalla un excelente trágico. Sólo necesita, como todos los que comienzan en Hollywood, oportunidades, y es de esperar que aprovechará ésta que se le brinda para prestigiarse definitivamente.»

Nosaltres seguim tan escèptics com sempre i creiem que en Crespo acabarà aprofitant les oportunitats per fracassar.

* * *

D'una gasetilla publicada al *Ciero*, parlant d'una pel·lícula que havia d'estrenar-se el dia següent, dissabte de Glòria:

«Esta grandiosa película...»

«En Londres y París se mantuvo en programa por meses enteros...»

«Iguala y supera a determinadas grandes cintas de temporadas pasadas...»

«En ella se aunan todas las perfecciones de las anteriores obras cumbres sin adolecer de sus defectos...»

«Nada hasta la fecha se había visto de tan excelso y formidable...»

«Pertenece a E.... T..., la monopolizadora de los éxitos en esta temporada...»

«Esta obra maestra de O. T., H. B. y H. S. es digna de ostentar la supremacía.»

La pel·lícula va ésser xiulada.

* * *

En una altra gasetilla, a en Ford Sterling li diuen «el galán joven de tanta prestancia juvenil».

Suposem que el que la va escriure, quan hagi de parlar d'en William Collier (Ir.) dirà que el desmamaran un dia d'aquests.

* * *

Al cinema «Excelsior» han suprimit, d'un temps a aquesta part, el violoncel

i el violí que acompanyaven al piano d'ençà de l'abusiva puja de preus en les localitats. Actualment, doncs, no hi ha tercet més que durant mitja sessió, com abans de les reformes.

Els programes segueixen essent tan neules com abans i les butaques (les de dalt quan menys) igual brutes i amb el mateix número de claus que surten a prendre la fresca i a fer la guitza als

espectadors que no tenen més trajo que el que porten.

L'única reforma apreciable i duradera ha estat l'augment a una pesseta i a 0'50 de les entrades preferents i especial, en dies de feina.

Felicitem efusivament l'empresa per la labor que ve desenrotllant en bé del cinema.

* * *

En què s'assembla Benito Perojo amb Ben Turpin?

Amb que en Perojo es diu Ben-ito Per-ojo i en Turpin es diu Ben i tots dos miren malament.

* * *

Els acomodadors del «Femina» no admeten propina, i no obstant són d'una amabilitat digne de tot elogi.

* * *

El plomífer cinematogràfic Baltasar Fernández Cue, resident en l'actualitat a Hollywood, parlant de la malaltia d'en Chaplin, escriu a *La Pantalla*:

«Y teniendo en cuenta que la vida de las estrellas se desenvuelve en un ambiente falaz de reclamo y siendo tan difícil de determinar—cuando se trata de tales personajes—la línea que separa la información de la publicidad, tan verosímil nos parece la versión favorable como la adversa. Tanto, que no nos sorprendería ni el ver a Chaplin salir de algún cabaret acompañando a alguna de sus amadas, ni el recibir la noticia de que acaba de fallecer.»

De totes maneres, això darrer, que Déu tardi forces anys a convertir-se en realitat.

Perquè: què fariem sense en Charlot? Només de pensar-hi, ens sanglota l'estilogràfica.

* * *

Una de les «estrelles» que han fet carrera més ràpidament és l'Esther Ralston.

I pensar que no volia dedicar-se al cinema perquè es creia no posseir les condicions necessàries per a triomfar!—segons diuen.

Decididament, també hi ha casos de modèstia en la vida dels artistes cinematogràfics.

* * *

La Setmana Santa de Sevilla ha servit per a filmar una infinitat de metres de pel·lícula a molts directors nacionals i estrangers.

Mentre els estrangers aprofitant-se de les saetas no ens surtin amb una pel·lícula parlada rai!

* * *

Ha estranyat moltíssim a tothom la rapidesa amb què s'ha tret del progra-

PANYOS I NOVETATS
LA TEXTIL CATALANA
PLAÇA DE L'ANGEL, N.º 1

Classes garantides.
— DEVS —
BARATISSIMS

COMPRI EL SEU CORTI DE TRAJO EN AQUESTS MAGATZEMS

25%

DE LA FABRICA AL CONSUMIDOR ESTALVIARÀ VN

AQUESTA CASA
està per damunt de totes les del seu ram, pels seus preus i per les seves qualitats

Disposem d'un excel·lent tallador de primer ordre per a tots aquells que necessitin sastr

LA TEXTIL CATALANA
Plaça de l'Angel, 1
Via Laietana, 25

SELECCIONES CAPITOLIO

presenta avui i tots els dies en el aristocràtic CINE FÉMINA

Viena, un Príncipe... y el Amor

Interpretada per LIANE HAID i OSCAR MARIÓN, i la cinta

Suerte que tiene uno

per MONTY BANKS

Demostrant per la riquesa d'aquestes produccions la supremacia de la seva marca

ma la pel·lícula *Los caballeros las prefieren rubias*.

Suposem que no ens explicaran com a excusa que *los caballeros* ara les prefereixen d'un altre color.

***

Ruth Taylor, la deliciosa protagonista de la pel·lícula *Los caballeros las prefieren rubias*, la veurem molt aviat en *Recién casados* junt amb en James Hall.

Els malpensats asseguruen que els directors els fan treballar junts per a veure si això de *recién casados* arriba un dia que es converteixi en realitat.

També són ganes de buscar tres potes al gat.

***

Com que les pel·lícules dels baixos fons socials segueixen de moda, als estudis de la «Warner» ja preparen una superproducció l'argument de la qual es desenrotllarà en aquest ambient.

Al repartiment hi figuraran en H. B. Warner, el que va fer *El capitán Sorrell*, Lois Wilson, Pauline Garon. També hi prendran part en George Fawcett i en Frank Campean, especialitzats en els papers de «pinta».

***

El director Harry d'Abbadia d'Awart ha deixat els estudis de la «Paramount», pels dels «Artistes Associats».

Cal consignar que aquest director és potser l'únic que a Hollywood ha tingut l'honoradesa artística de trencar un bon contracte, pel fet de què li exigissin dirigir en Chevalier en un film, amb el tema del qual no estava d'acord, ni amb el tipus de l'actor, ni amb l'ambient de França.

Són ben poc corrents els casos com aquest, que mostren una personalitat artística excepcional.

***

Europa es veurà obligada a esperar algun temps abans no torni a tenir el més gran actor de cinema, l'Emil Jannings, que es queda a Amèrica amb la «Paramount», car el seu director ha anunciat que han signat un contracte que ve a esfumar els dubtes que s'ha-

vien format al voltant de la seva tornada.

El primer film que farà es titula *Pecats dels pares*, sots la direcció de l'alemany Ludwig Berger.

Pecats dels pares, és la cinquena pel·lícula que ha fet als Estats Units.

***

Degut a la gran demanadissa que tenen de fotografies els artistes de cinema, Mr. Freed Beeton, president de l'Associació de Productors de Films, ha anunciat oficialment que, d'ara endavant, el que demani una «foto» de 8 per 10, haurà d'enviar 25 centaus, més l'import del franqueig, i el que la demani d'11 per 14, un dòlar.

Aquestes tarifes seran adoptades universalment, i si bé ho sentim pels aficionats, entenem que potser se'n feia un gra massa amb això de la demanadissa...

CONTESTANT LA SEVA ATENTA...

Bolix. — Contant amb la seva autorització, ens permetrem aprofitar els xistos.

Josep D. — El mateix que diem al seu company del pis de sobre li diem a vostè. Si no hi té inconvenient, els nostres dibuixants tindran cura de les il·lustracions.

Plim. — Publicarem el cap de la Nita Naldi i el ninot amb xisto. El demés ja és al cove.

I. S. P. — Per si no se n'ha adonat, ens permetrem advertir-li que CINOPOLIS és una revista eminentment barriaire, que no insereix gasetilles pregades ni solts de comptaduria. Fixi-s'hi i veurà com el que li diem és la veritat neta i pelada.

Xanei. — Segueixi comprant la revista i no es preocupi. El text i els ninots van a càrrec nostre. Abans de resignar-nos a canviar els papers, exigiríem unes oposicions.

Lluís P. — A vostè el que li convé és distracció i no escriure. Si no vol fer aquest sacrifici per la seva salut, fàchho per la nostra.

IMPRESOS COSTA: ASALTO, 45: BARCELONA

RESULTAT DEL PRIMER CONCURS DE CINOPOLIS

El dijous a les cinc de la tarda tingué lloc a la nostra Redacció el sorteig, per adjudicar la gramola i els sis accessits a set afortunats lectors dels tretze que varen enviar la solució exacte. Al voltant de l'hongo i els paperets hi havia el més significat de l'element cinopolital. L'acte fou revestit de la major significació possible i tots els redactors anàvem de grani gala.

En sonar la darrera batallada de les sis, en Mac Hassum Ronda tragué el primer paperet i el passà a en Cecil B. de l'Hort. En Cecil llegí el nom en veu alta i en Pel i Kola va apuntar a la Pissarra:

La gramola correspon a en Jaume Rosés Güell.

El que signa «Un extra» va començar a estendre l'acte mentre en Birosta feia de notari i estampava signatures a tort i a dret per donar major solemnitat a l'acte.

Seguidament en Mac Hassum Ronda tragué els sis paperets corresponents als sis accessits, consistents en una novella i una col·lecció de postals, i en Pel i Kola va apuntar sis noms a la pissarra:

Pilar Puigbert.
Jaume Coll Robert.
Paquita Costa.
Lluís Mir.
Josep Calaff Vilás.
Ramon Novell.

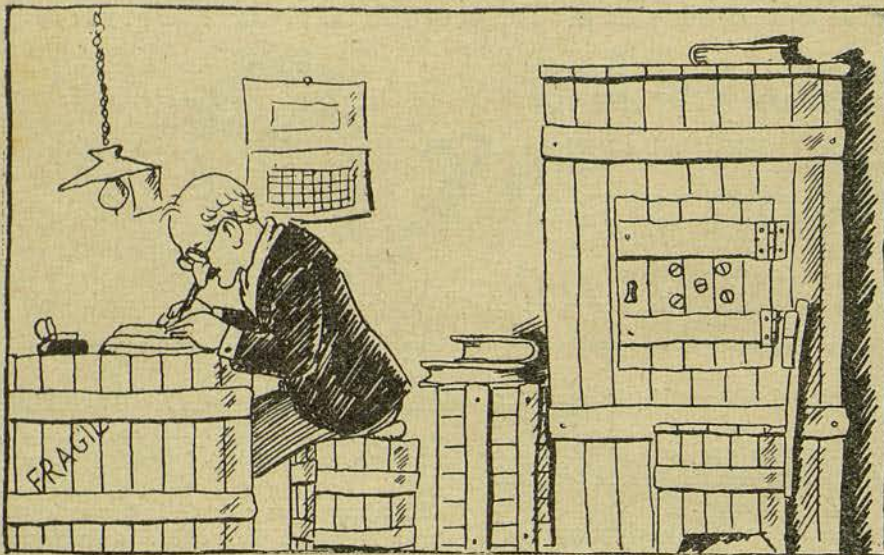
Com que no hi havia pastes ni xampany, l'acte va acabar així. Ni el recurs de tocar la gramola vàrem tenir, perquè no hi havia plaques.

Ara reposarem una setmana i tot selectores es serveixin passar per la nostra Redacció: Concell de Cent, 201, amb quelcom que acrediti la seva personalitat i els serà entregat el premi de llur esforç.

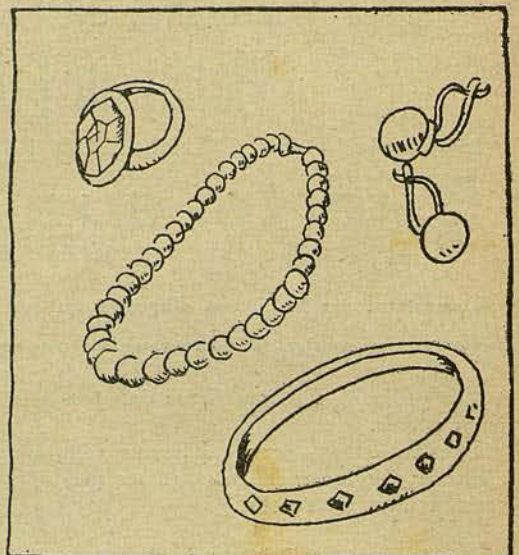
Si l'agraciat amb la gramola, en Jaume Rosés Güell, té a bé remetre'ns la seva adreça, li enviarem el trasto a casa i si ens convida a prendre alguna cosa, no farem compliments.

Ar areposarem una setmana i tot seguit organitzarem un Segon Concurs, que farem els possibles perquè superi l'anterior.

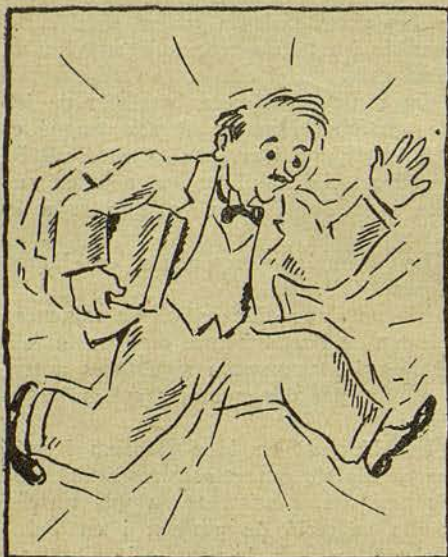
SALADRIGUES FILMS, S. A.

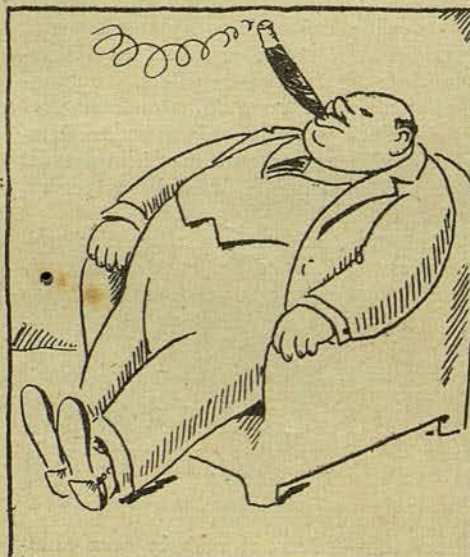
Secció de Caixa

Magnífic vestit de nit per a la primera «star»

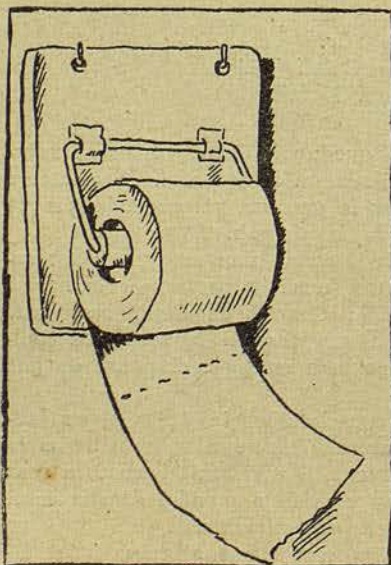
L'actiu

El passiu

La Cinta

Els principals papers

Secció zoològica de Saladrigues Films, S. A.

Junta d'accionistes